

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

26. De Amore Dei puro & simplici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

momenti oblivioni traditur. Tu si sapias ab hoc insanorum numero te exime.

CONSID. XXVI.

De Amore Dei puro & simplici.

I.
Amor purus.

Cap. 12.

VT ad hunc amorem perveniatur, à multis facibus, & vinculis cor humanum purgandum est, & expediendū: de utroque impedimento hinc agemus. Facies voco quidquid quisque nostrum ab amore nimio sui, rerumque terrenarum immunditiæ contrahit: expurganda sunt hæc omnia, si amori Dei locum dare volumus: *Mundamini*, ait *Isaias*, qui fertur *vasa Domini*; quanto magis cor purgandum, ut charitatis, quæ vasis Domini longè pretiosior est, domicilium esse possit: nos ipsi si liquor pretiosus vasi infundendus est, illum diligenter prius tergi purgarique volumus; hinc est illud sæpè ab *Augustino* repetitum, Funde ut implearis. In speculo impurgato rerum imagines intueri non possumus, ait *S. Maximus*, & cor nostrum Spiritu sancto, qui amor, implendum illustrandumque non speremus, nisi peccati carnisque affectiones, ut facies sordidesque Deo odiosas abijciat. Unguentum sua-

ve & optimum est amor Dei, inquit *Basilius*, quomodo Deus illud in cor faculentum infundet. De senibus, qui à quotidiano aspectu deambulantis *Sufannæ* in concupiscentiam ejus exarserunt, dicit *Scriptura*: *Everterunt sensum suum, & declinarunt oculos suos ut non viderent celum*: neque enim possumus simul videre superiora, & oculos in ima fugere: unum relinquo oportet, ut altero fruaris.

Solitarius jam provectæ virtutis, & Deo charus, quotidie albo pane miræ suavitatis mirique saporis celo ad ipsum delato alebatur: vanæ gloriæ titillatione à Deo parum abiit, & in seipsum revolutus est: exinde remissior factus, cogitationibus habenas laxans, etiam sordidis inter cæteras locum dedit; unde & panem aliquantulo sordidiore accepit. Admiratus est, & tristior intellexit inde discordiam suam argui, & cordis immunditiam sibi representari: nec tamen inde resipuit, & fædas imagines sibi objectas, uti parebat, non rejecit; unde tertio die panem sordidissimum, aridissimum, & quasi à muribus, vel canibus corrosum super mensam invenit: scilicet contaminatæ conscientiæ tale debebatur alimentum; neque enim candor cælestis commiseritalibus impuritatibus poterat, & amor purus impuri cordis cloacâ detestatur. Sed

3. Amore proprio tenetur homo & necesse de vita beata.

Sed aliunde etiam præpeditur amor ne ad Deum, ut par est, evolet; habent ejus inimici vincula, quibus volutum ejus impediunt, & in inferioribus captivum detinent: ubi jam adhuc lætamur, nec omne amoris proprii vinculum exuimus; habemus quòd amor iste sanctus in actibus suis retardetur: alij, inquit Philosophus, alligati sunt, alij astricti, alij districti; hic qui ad superiora progressus est, & se altiùs extulit, laxam catenam trahit, nondum liber, jam tamen pro libero.

Longè meliùs Apostolus, *Vbi Spiritus Domini, ibi libertas*: Spiritus sanctus scilicet, qui amor est, hominem in libertatem asserit, ab omnibus amoris proprii, quantum fieri potest in hac vita vinculis expeditum: quid enim deesse potest homini extra omne desiderium posito? quid extrinsecus opus est ei, qui omnia non in se, ut ait Seneca, ex fastu stoico, sed in Deo collegit? Demetrius Cynicus eoufque Philosophum sapientem extulit, ut negaret sapientem egere; quin & ipse ita contra omnia desideria pugnabat, ut quod sibi interdixerat habere, interdiceret & poscere: sed ista vanæ gloriæ tintinnabula, aut potiùs, ut Tertullianus vocat, mancipia non moremur; dicamus solum amorem Dei purum & simplicem Deo solo contentum esse,

ibidem.

ibidem.

& dicere cum Propheta: *Quid mihi est in celo, & à te quid volui super terram? Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternū.* Simplex multis rebus fugitivis se implicat, sed ab omnibus se explicat; & in unum Deum omnia colligit, pro Deo & propter Deum, omnia agit, oculo vigili, sed simplici in eum semper intentus: ut meritò dicere possit cum sancto Francisco; Deus meus, & omnia. & cum sancto Augustino hoc unum rogare: Inspira in me opus sanctum, ut te cogitem; compelle ut faciã; suade ut te diligam; confirma ut te teneam; custodi ne te perdam; quia nimirum simplex, & indivisum cor in unum Deum suspirat & aspirat, & in eo conquiescit.

Purus amor & simplex, hujus vitæ felicitas est, quia bonum summum, quo felices in hac vita efficiuntur, cum tranquillitate possidet: nulla cor hujusmodi amoris domicilium turbare, nulla inquinare potest cogitatio; rectè enim Marcus Eremita. Quemadmodum ignis in aqua durare non potest, sic nec fæda cogitatio in corde Deum amantis: qui per amorem Deo conjunctus est, & in cor Dei quodammodo receptus extrateli jactum est; & contra hujus vitæ tumentes fluctus non vulgari anchorâ utitur; cum enim secundum S. Thomam se-

4. Purus amor est felicitas hujus vitæ.

curitas nihil aliud sit quàm à timore perfecta animi quies, qui unum Deum purè & simpliciter amat, quid aliunde timere potest, cum invito nemo Deū possit eripere?

Demetrius Antigoni filius Megarâ captâ, Stilponis domum indemnem servari voluit. Admonitus Stilpo, ut rerum, quas amisisset, indicem daret respondit nihil se perdidisse. Idem dicit amore puro & simplici præditus, qui cum Deum habet, omnia habere se existimat. Hinc Petrus Ravennas: Ama, ô homo, Deum; sed ama totus, ut possis omnia sine labore vincere. Potes, inquit S. Augustinus, aurum perdere & nolens, potes domum, potes honores, potes ipsam carnis salutem; bonum verò, quo verè bonus es, nec invitus arripis, nec invitus amittis: Atqui hoc bonum est Deus, qui amore puro & simplici ac rebus creatis impermixto possidetur. Bias omnibus amissis dicebat: Omnia mea mecum porto: pectore enim illa gestabat, non humeris, ut ait Valerius Maximus, nec oculis vidèda, sed æstimanda, quæ domicilio mentis inclusa, nec mortalium, nec Deorum manibus labefactari queunt. Melius & luculentius S. Paulus dum in certamè quidquid ubique est, quodammodo provocans exclamat: *Quis nos separabit à charitate Christi?*

De verbis
Domini.

Ut ad hunc amorem purum & simplicem pervenias, obruta aditus, quò inferre se solent ea, quæ puritatem hanc inquinant; aures in primis occlude, vel spinis muni, aut potiùs athletas imitare, quibus munimenta quædam aurium, quas *αμφοδίδια* appellabât, apponere ad ictus evitandos, in more positū fuit. Oculos vela. ne variæ rerum imagines aliquid amori puro damnosum imprimât: sed super omnia supra cordis custodiam invigila; & audi Sapientem; *Omni custodia serva cor tuum.* Vide an aliqua re delecteris, & non Deo vel propter Deum. Quamdiu possum, inquit S. Bernardus, ex aliqua alia re consolationem aut jucunditatem accipere, nondum audeo dicere dilectum nostrum intimum ardentissimi amoris sinum possidere: & S. Bonaventura fratri ad purum amorem aspiranti pro fundamento hoc assignat, ut omnem omnium creaturarum consolationem desperet.

CONSID. XXVII.

De amore magnanimo, forti, & generoso.

TRia hæc distinguo. 1. Nazianzenum sequor dicens: In iis rebus, quas audacter aggre-